

Николай Лилиев

Към самотата

Тъмен, разкаян при тебе се връщам,
майко далечна, света самота!
Твоята тайна смирено прегръщам,
твоята тайна е моя мечта.

Те ме раниха с безименни думи
– чуждите, майко, на твоята земя, –
те вледениха със своите глуми
моята песен, и тя онемя.

Аз съм отхвърлен, забравен, оставен,
с тиха наслада безшумно руша
сънните сгради на минала слава,
нявга огряла безумна душа.

Сенки изгубени никнат сред мрака,
погледи влюбени там не следят,
моята мечта разбита не чака
стяг на спасение в тъмния път.

В моята мисъл надежда не блика,
в моята химна любов не трепти,
ала аз зная, че, майко велика,
пак ще ме срещнеш усмихната ти!

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7752>]